

ДЖУЛИЯ КУИН
Дяволче

БЛАЙДЪН
КНИГА ТРЕТА

ТИАРА БУКС
София
2013

Julia Quinn

MINX

Copyright © 1996 by Julia Quinn

Published by arrangement with HarperCollins Publishers, Inc.

All rights reserved

© Димитрия Петрова, превод от английски, 2013

© Милена Цветанова, оформление на корица, 2013

© Яна Иванова, редактор, 2013

© Тиара Букс, 2013

ISBN: 978-954-2969-13-6

Всички права са запазени. Сканирането и публикуването на тази книга или на части от нея в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било форма, без предварителното писменото съгласие на издателя, освен в случаи на кратки цитати в статии и рецензии е в нарушение на Закона за авторското право и сродните му права и се наказва по установения законов ред.

Дяволче

ДЖУЛИЯ КУИН

БЛАЙДЪН

КНИГА ТРЕТА

Превод

Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС

София

Пролог

Лондон, 1816 година

Уилям Дънфорд изсумтя отвратено, докато гледаше как приятелите му се взират с копнеж един към друг. Лейди Арабела Блайдън, която бе сред най-добрите му приятели през последните две години, тъкмо се бе омъжила за лорд Джон Блекууд и сега се гледаха така, сякаш искаха да се изядат.

Беше възмутително сладко.

Дънфорд потропна с крак и завъртя очи, надявайки се да са способни да се отделят един от друг. Тримата, заедно с най-добрия приятел на Дънфорд – Алекс, херцог Ашбърн – и съпругата му Ема, която бе братовчедка на Бел, бяха на път за един бал. Каретата им бе претърпяла злополука и в момента чакаха да бъде докарана нова.

Дънфорд се обърна, когато по калдъръма се чу тропот на колела. Новопристигналата карета отби и спря пред тях, но Бел и Джон очевидно не забелязаха това. Всъщност, те почти изглеждаха готови да се хвърлят в прегръдките си и да правят любов точно тук. Дънфорд реши, че вече е видял достатъчно.

– Хей! – извика той с отвратително сладък глас. – Младите влюбени!

Джон и Бел най-накрая откъснаха очи един от друг и се обърнаха към Дънфорд, който вървеше към тях.

– Ако вие двамата сте в състояние да спрете да правите словесна любов, можем да тръгваме. В случай, че не сте забелязали, новата карета пристигна.

Джон си пое дълбок и накъсан дъх, преди да се обърне към Дънфорд и да каже:

– Тактичността, очевидно, не е особено изтъкната във възпитанието ти.

Дънфорд се усмихна развеселено.

– Ни най-малко. Ще тръгваме ли?

Джон се обърна към Бел и ѝ предложи ръката си.

– Скъпа моя?

Тя прие жеста му с усмивка, но когато подминаха Дънфорд, се обърна и изсъска:

– Ще те убия, заради това!

– Сигурен съм, че ще опиташ.

Скоро петимата вече се бяха настанили в каретата. След няколко минути обаче Джон и Бел отново започнаха да се взират възхитено един в друг. Джон бе сложил ръка върху нейните и лениво потропваше с пръсти върху кокалчетата ѝ. Бел въздъхна тихо от удоволствие.

– О, за Бога! – възкликна Дънфорд и се обърна към Алекс и Ема. – Вижте ги само! Дори от вас двамата не ми се повдигаше толкова.

– Някой ден – прекъсна го Бел с нисък глас и го бодна с пръст, – ще срещнеш жената на меч-

тите си и тогава ще направя живота ти ужасен.

– Страхувам се, че няма, скъпа моя Арабела. Жената на мечтите ми е такъв образец, който не би могъл наистина да съществува.

– О, моля те – изсумтя Бел. – Обзалагам се, че в рамките на една година ще бъдеш вързан и окован и това ще ти харесва.

Тя се облегна назад с доволна усмивка.

До нея Джон се тресеше от смях.

Дънфорд се наведе напред с лакти, опрени в коленете.

– Ще приема този облог. Колко си готова да загубиш?

– Колко си готов *ти* да загубиш?

Ема се обърна към Джон.

– Очевидно си се оженил за хазартен тип жена.

– Можеш да си сигурна, че ако знаех това, щях да обмисля действията си по-внимателно.

Бел сръчка съпруга си игриво в ребрата и насочи решителния си поглед към Дънфорд и попита:

– Е?

– Хиляда лири.

– Дадено.

– Да не си луда? – възкликна Джон.

– Да допускам ли, че само мъжете могат да залагат?

– Никой не прави такива глупави залози, Бел – каза Джон. – Току-що направи облог с човек, който може да контролира резултата. При всички положения ще загубиш.

– Не подценявай силата на любовта, мили мой. Въпреки че в случая на Дънфорд, може би

е нужна само похот.

– Нарани ме – отговори Дънфорд и за да подчертае думите си, сложи драматично ръка над сърцето си. – Да предположим, че не съм способен на по-висши чувства.

– Не си ли?

Устните на Дънфорд се свиха в тънка линия. Беше ли права? Наистина нямаше идея. При всички случаи обаче след година той щеше да бъде с хиляда лири по-богат. Лесни пари.

Глава първа

Няколко месеца по-късно Дънфорд седеше в салона си и пиеше чай с Бел. Тя тъкмо се бе отбила да си поговорят, а той се радваше на тази неочаквана визита, тъй като двамата не се виждаха често сега, когато бе омъжена.

– Сигурна ли си, че Джон няма да нахлуе тук с пистолет и да ме предизвика на дуел? – подразни я Дънфорд.

– Той е твърде зает за такива глупости – отвърна тя с усмивка.

– Твърде зает, за да даде воля на собственическия си характер? Колко странно.

Бел сви рамене.

– Джон ти има доверие и по-важното е, че има доверие на мен.

– Същински образец на добродетелта – отвърна Дънфорд сухо, напомняйки на себе си, че ни най-малко не ревнува от семейното щастие на своята приятелка.

– И как...

На вратата се почука. Те вдигнаха погледи и видяха Уатмоу, невъзмутимият иконом на Дънфорд, да стои на прага.

– Пристигна един адвокат, сър.

Дънфорд повдигна вежда в почуда.

– Адвокат, казваш. Не мога да си представя защо.

– Той е много настоятелен, сър.

– Покани го тогава – Дънфорд се обърна към Бел и сви рамене с изражение, което казваше: „*За какво предполагаш, че може да е това?*”.

Тя се усмихна дяволито в отговор.

– Интригуващо.

– Наистина.

Уатмоу въведе адвоката. Сивокосият мъж със среден ръст изглеждаше много развълнуван да види Дънфорд.

– Мистър Дънфорд?

Той кимна.

– Не мога да ви опиша колко се радвам, че най-накрая ви открих – започна адвокатът ентузиазирано. Погледна към Бел с озадачено изражение. – А това мисис Дънфорд ли е? Бях оставен да вярвам, че вие не сте женен, сър. О, това е странно. Много странно.

– Не съм женен. Дамата е лейди Блекууд. Тя е моя приятелка. А вие сте?

– О, извинете. Много съжалявам – адвокатът извади кърпичка и попи челото си. – Аз съм Пърсивал Левърет от Крамонт, Хопкинс, Топкинс и *Левърет*. – Той се наведе напред, добавяйки допълнителен акцент, докато изричаше собственото си име. – Имам много важни новини за вас. Изключително важни всъщност.

Дънфорд махна с ръце невъздържано.

– Нека ги чуем тогава.

Левърет погледна към Бел и после обратно към Дънфорд.

– Може би трябва да говорим насаме, сър? След като тя не е роднина.

– Разбира се – той се обърна към Бел. – Нали не възразяваш?

– О, изобщо – увери го тя с усмивка, която казваше, че ще има подготвени хиляди въпроси, когато те приключат с разговора. – Ще почакам.

Дънфорд посочи с ръка към вратата, водеща към кабинета му.

– Оттук, мистър Левърет.

Те напуснаха стаята и Бел с удоволствие отбеляза, че не са затворили вратата добре. Незабавно се изправи и приближи до стола, който бе най-близо до леко откренатата врата. Протегна шия и веднага наостри уши.

Мънкане на гласове.

Още мънкане.

И след това от Дънфорд дойде:

– Братовчед ми *кой*?

Мънкане, мънкане.

– От *къде*?

Мънкане, мънкане, нещо, което прозвуча като Корнуол.

– Колко далечен братовчед?

Не, не би могло това, което тя чу да е „осми”.

– И той ми е оставил *какво*?

Бел плесна с ръце. Колко възхитително! Дънфорд току-що бе получил неочаквано наследство. Тя много се надяваше да е нещо хубаво. Един от приятелите ѝ тъкмо бе наследил не-

охотно трийсет и седем котки.

Останалата част от разговора бе невъзможна за разбиране. След няколко минути двамата мъже се появиха и си стиснаха ръцете. Левърет пъхна няколко книжа в папката си и каза:

– Ще ви изпратя останалите документи възможно най-скоро. Ще се нуждаем от подписа ви, разбира се.

– Разбира се.

Левърет кимна и напусна стаята.

– Е? – попита Бел.

Дънфорд примигна няколко пъти, сякаш все още не можеше съвсем да повярва на това, което току-що бе чул.

– Изглежда съм наследил баронство.

– Баронство! Небеса, нали не трябва отсега нататък да те наричам лорд Дънфорд?

Той завъртя очи.

– Кога за последно съм те наричал лейди Блекууд?

– Преди няма и десет минути – посочи тя нахално, – когато ме представи на мистър Левърет.

– Туше, Бел – той се отпусна върху канапето, без дори да я изчака да седне първа. – Предполагам, че можеш да ме наричаш лорд Станидж.

– Лорд Станидж – промърмори тя. – Колко изискано. Уилям Дънфорд, лорд Станидж. – Бел се усмихна дяволито. – Уилям *беше* нали?

Дънфорд изсумтя. Толкова рядко го наричаха с малкото му име, че двамата имаха отдавнашна шега, че тя не може да си го спомни.

– Питам майка си – отговори той накрая. – Каза, че е Уилям.

– Кой е умрял? – попита Бел директно.

– Направо преливаш от такт и финес, мила моя Арабела.

– Е, очевидно не може да тъгуваш твърде много за загубата на твоя, тъ, *далечен* роднина, тъй като дори не знаеше за съществуването му до този момент.

– Братовчед. Осми братовчед, за да бъдем точни.

– И не са могли да намерят някой по-близък родственик? – попита тя невярващо. – Не че имам нещо против добрия ти късмет, разбира се, но е някак трудно за вярване.

– Явно в семейството има предимно кобилки.

– Добре казано – промърмори саркастично тя.

– Метафорите настрана – каза той, игнорирайки презрителната ѝ забележка. – Сега притежавам титла и малко имение в Корнуол.

Значи беше чула правилно.

– Ходил ли си някога в Корнуол?

– Никога. А ти?

Тя поклати глава.

– Чувала съм, че е доста драматично. Стръмни скали, грохот на вълни и всякакви такива. Много нецивилизовано.

– Колко нецивилизовано може да бъде, Бел? Това е Англия, в края на краищата.

Тя сви рамене.

– Ще отидеш ли на посещение?

– Предполагам, че трябва. – Той почука с пръст по бедрото си. – Нецивилизовано казваш? Вероятно ще заобичам това място.

– Надявам се да го намрази – каза Хенриета Барет и яростно отхапа парче от ябълката си. – Надявам се много да го намрази.

– Хайде сега, Хенри – каза придумващо мисис Симпсън, икономката на Станидж Парк. – Това не е много доброжелателно от твоя страна.

– Не се чувствам особено доброжелателна в момента. Вложих много труд в Станидж Парк. – Очите на Хенри заблестяха, изпълнени с копнеж. Живееше тук в Корнуол от осемгодишна, след като родителите ѝ бяха починали при инцидент с карета в родния им град Манчестър, оставяйки я осиротяла и без пукната пара. Виола, покойната съпруга на барона, която бе братовчедка на баба ѝ, милостиво се бе съгласила да я приюти. Хенри веднага се бе влюбила в Станидж Парк – от светлия камък на сградата и блестящите прозорци до последният арендатор, който живееше в имота. Слугите дори веднъж я бяха хванали да полира среброто.

– Искам всичко да блести – бе казала тя. – Трябва да е съвършено, защото това наистина е съвършено място.

И така Корнуол бе станал нейн дом повече, отколкото Манчестър някога е бил. Виола я бе заобичала безумно, а Карлайл, съпругът ѝ, се бе превърнал в нещо като нейн втори баща. Той не прекарваше много време с нея, но винаги я потупваше приятелски по главата, когато минаваше край него в коридора. Но когато Хенри бе на четиринайсет, Виола се спомина и Карлайл беше

съсипан. Той се затвори в себе си, оставяйки управлението на имението да се занемари.

Хенри незабавно се бе намесила. Тя обичаше Станидж Парк колкото всички останали и имаше сериозни идеи за това как трябва да се управлява имението.

През последните шест години бе не само дамата на имението, но също така и лордът, приета всеобщо от всички като лицето, което отговаря за него. И харесваше живота си напълно.

Но Карлайл беше починал и имението, и титлата бяха преминали в ръцете на някакъв далечен братовчед от Лондон, който вероятно беше конте и денди. Бе чула, че никога не е идвал в Корнуол, забравяйки удобно, че тя самата също не бе идвала тук до момента, когато пристигна преди дванадесет години.

– Как беше името му? – попита мисис Симпсън, докато сръчните ѝ ръце замесваха тесто за хляб.

– Дънфорд. Някой си Дънфорд – отвърна Хенри отвратно. – Не си направиха труда да ме информират за първото му име, макар да предполагам, че вече няма значение, след като той е лорд Станидж. Вероятно ще настоява да използваме титлата. Новоиздигнатите в аристокрацията обикновено го правят.

– Говориш така, сякаш самата ти си част от нея, Хенри. Не подценявай джентълмена.

Младата жена въздъхна и отново отхапа от ябълката си.

– Той вероятно ще ме нарича Хенриета.

– Така и трябва. Вече си твърде голяма да

бъдеш наричана Хенри.

– *Ти* ме наричаш Хенри.

– Аз съм твърде стара да се променям. Но ти не си. А и е крайно време да оставиш дивотиите си и да си намериш съпруг.

– И какво да направя? Да отида в Англия? Не искам да напускам Корнуол.

Мисис Симпсън се усмихна и се въздържа да отбележи, че Корнуол в действителност е част от Англия. Хенри бе толкова привързана към този край, че не можеше да мисли за него като част от по-голямо цяло.

– Има джентълмени и тук в Корнуол, нали знаеш – каза тя вместо това. – И то порядъчно много в близките села. Можеш да се омъжиш за някого от тях.

Хенри я погледна с насмешливо изражение.

– Тук няма нито един, който да си заслужава и ти го знаеш, Симпи. Освен това, никой няма да ме иска. Сега, когато Станидж Парк принадлежи на този непознат, нямам и един шилинг, а и всички мислят, че съм особнячка.

– Разбира се, че не е така! – отвърна бързо мисис Симпсън. – Всички те гледат с уважение.

– *Това* го знам – отговори Хенри, като завъртя сребристо-сивите си очи. – Гледат ме с уважение така, сякаш съм мъж, за което съм благодарна. Но както знаеш, мъжете не искат да се женят за други мъже.

– Може би ако носеше рокли...

Хенри погледна надолу към износените си бричове.

– Нося рокли. Когато е подходящо.

– Не мога да се сетя кога е било *това* – изсумтя мисис Симпсън, – след като никога не съм те виждала в някаква рокля. Дори и на църква.

– Какъв късмет за мен, че викарият е толкова освободен от предразсъдъци джентълмен.

Симпи насочи проникателния си поглед към по-младата жена.

– Какъв късмет за теб, че викарият е толкова силно привързан към френското бренди, което му изпращаш веднъж месечно.

Хенри се направи, че не я е чула.

– Носех рокля на погребението на Карлайл, ако си спомняш. И на областния бал миналата година. И всеки път, когато имаме гости. Имам поне пет в гардероба си, благодаря ти много. О, и също така ги нося, когато ходя до града.

– Не е вярно.

– Е, може би не и до нашето малко селце, но го правя винаги, когато ходя до който и да е било друг град. А и всеки би се съгласил, че роклите са много непрактични, докато съм навън, за да наглеждам имота. – Да не говорим, помисли си иронично Хенри, че всички те й стояха ужасно.

– Ами, по-добре да облечеш някаква, когато мистър Дънфорд пристигне.

– Не съм съвсем глупава, Симпи – Хенри запрати сърцевината на ябълката през кухнята към кофата с отпадъци. Тя падна право в нея и младата жена нададе триумфален вик. – Не съм пропускала да оцелея тази кофа от месеци.

Мисис Симпсън поклати глава.

– Само ако някой можеше да те научи как да бъдеш момиче.

– Виола опита – отговори Хенри нахално. – И можеше и да успее, ако беше живяла по-дълго. Но истината е, че аз се харесвам точно такава.

Поне през повечето време, помисли си тя. Защото понякога виждаше някоя изискана дама в разкошна рокля, която ѝ прилягаше до съвършенство. Не бе възможно такива жени да имат крака, мислеше си Хенри. Сигурно имаха ролки на краката... защото сякаш не ходеха, а се плъзгаха напред. И където и да отидеха, ги следваха дузина зашеметени мъже. Хенри се втренчи с копнеж към този антураж, представяйки си как те преследват нея. И след това се засмя.

Не беше много вероятно точно тази представа да се превърне в реалност, а и освен това тя харесваше живота си напълно, нали?

– Хенри? – каза мисис Симпсън, навеждайки се напред. – Хенри, на теб говоря.

– Хмм? – тя примигна и излезе от унеса си. – О, съжалявам. Тъкмо си мислех какво да правя с кравите – излъга тя. – Не съм сигурна дали имаме достатъчно място за всички тях.

– Трябва да мислиш какво ще правиш, когато мистър Дънфорд пристигне. Беше изпратил известие, че ще дойде този следобед, нали?

– Да, дяволите да го вземат.

– Хенри! – възкликна мисис Симпсън укорително.

Младата жена поклати глава и въздъхна.

– Ако има подходящ момент за проклетия, той е сега, Симпи. Какво ще стане, ако той се заинтересува от Станидж Парк? Или още по-лошо,... ако иска да поеме отговорността за него?

– Ако го направи, ще е в правото си. Той го притежава, както знаеш.

– Знам, знам. Толкова по-жалко.

Мисис Симпсън оформи тестото на хляб и след това го остави настрана да се надигне. Бършейки ръцете си, тя каза:

– Може би ще го продаде. Ако го даде на някой местен, няма да имаш за какво да се притесняваш. Всеки знае, че няма никой по-добър за управлението на Станидж Парк от теб.

Хенри скочи от мястото си на тезгяха, постави ръце на кръста си и започна да кръстосва кухнята.

– Не може да го продаде. Унаследява се по определен ред. Ако не беше така, съм сигурна, че Карлайл щеше да го остави на мен.

– О! Ами тогава просто ще трябва да дадеш най-доброто от себе си, за да се разбираш с мистър Дънфорд.

– Сега е лорд Станидж – изстена Хенри. – Лорд Станидж... господарят на дома ми и човекът, който ще реши съдбата ми.

– Какво точно означава това?

– Означава, че той е мой настойник.

– Какво? – мисис Симпсън изпусна точилката.

– Аз съм негова повереница.

– Но... но това е невъзможно. Ти дори не го познаваш.

Хенри сви рамене.

– Така е устроен света, Симпи. Жените нямат мозък, нали знаеш. Имаме нужда от настойници, които да ни напътстват.

– Не мога да повярвам, че не си ми казала.

– Не ти казвам всичко.

– Почти всичко – изсумтя мисис Симпсън.

Хенри се усмихна смутено. Беше вярно, че тя и икономката бяха много по-близки, отколкото някой можеше да очаква.

Тя разсеяно започна да навива пръст около кичур от дългата си кестенява коса, която бе една от малкото ѝ отстъпки пред суетата. Щеше да бъде много по-практично да я отреже късо, но бе гъста и мека и Хенри просто не можеше да понесе да се раздели с нея. Освен това ѝ беше навик да я навива около пръстите си, докато размишляваше усилено върху някой проблем, както правеше и в момента.

– Чакай малко! – възкликна тя.

– Какво?

– Той не може да продаде мястото, но това не означава, че трябва да живее тук.

Мисис Симпсън присви очи.

– Не съм сигурна, че разбирам какво искаш да кажеш, Хенри.

– Просто ще трябва да се уверим, че той не съмнено и категорично няма да иска да живее тук. Най-вероятно няма да бъде трудно. Мистър Дънфорд навярно е от онези изнежени лондонски контета. Но със сигурност няма да навреди, ако направим престоя му леко, въ, неприятен.

– Какво, за Бога, си намислила, Хенриета Барет? Да пхаш камъчета в постелята на бедния човек ли?

– Нищо кой знае какво, уверявам те – каза Хенри развеселено. – Ще му покажем цялата ни доброта. Ще бъдем олицетворение на любезността, но също така ще се постареем да му докажем,

че той не е подходящ за селски живот. Мистър Дънфорд може да се научи да обича ролята си на земевладелец, който не живее при имота си. Особено ако му изпращам приходите на тримесечие.

– Мислех, че наливаш приходите обратно в имението.

– Така е, но просто ще трябва да ги разделя на половина. Ще изпращам едната половина на новия лорд Станидж и ще инвестирам наново останалите в имота. Няма да ми харесва да правя това, но ще бъде по-добре, отколкото *той* да живее тук.

Мисис Симпсън поклати глава.

– Какво точно смяташ да му причиниш?

Хенри завъртя пръста в косата си.

– Не съм сигурна. Ще трябва да помисля.

Мисис Симпсън погледна към часовника.

– По-добре мисли бързо, защото той ще бъде тук след по-малко от час.

Хенри се засили към вратата.

– Най-добре да се измия.

– Ако не искаш да го посрещнеш с миризма на необятните поля – отвърна мисис Симпсън. – И нямам предвид частта с цветята и меда, ако се досещаш какво искам да кажа.

Хенри ѝ се ухили нахално.

– Ще накараш ли някой да ми приготви ваната? – след като икономката кимна, тя се втурна нагоре по задните стълби. Мисис Симпсън беше права. Миришеше доста неприятно. Но все пак какво би могло да се очаква след като прекара сутринта, наглеждайки построяването на новия свинарник. Беше мърлява работа, но Хенри се

радваше, че я свърши... или по-скоро, призна на себе си тя, че я наглежда. Заравянето до колене в мръсотия не беше съвсем по неин вкус.

Тя спря внезапно на стълбите с блеснали очи. Това не беше по *неин* вкус, но бе тъкмо като за новия лорд Станидж. Хенри дори можеше да си наложи да вземе по-активно участие в проекта, ако така щеше да убеди този Дънфорд, че точно това вършат провинциалните лордове по цял ден.

Чувствайки се много по-ентузиасирана, тя взе с подскоци останалата част от стълбите до спалнята си. Щеше да отнеме няколко минути, докато напълнят ваната, затова грабна четката си за коса и се приближи към прозореца, за да погледне навън. Косата ѝ беше изтеглена назад в конска опашка, но вятърът я беше разбъркал и заплел. Тя развърза лентата; щеше да е по-лесно да я измие, ако първо я разреши.

Докато прокарваше четката през косата си, младата жена се загледа навън към зелените поля, които заобикаляха къщата. Слънцето тъкмо бе започнало да залязва, обагряйки небето в нежни прасковени цветове. Хенри въздъхна. Нищо друго нямаше силата да я развълнува, както тези земи.

Точно тогава, сякаш за да развали перфектния ѝ миг, на хоризонта проблесна нещо. О, Господи, нали не беше... Това бе стъкло от прозорец на карета. Мътните да го вземат... той беше подранил.

– Глупав нещастник – промърмори тя. – Дяволски невъзпитано от негова страна.

Тя погледна назад през рамо. Ваната ѝ не

беше готова.

Притискайки се по-близо до прозореца, Хенри надникна надолу към каретата, която сега трополеше по алеята. Беше доста елегантна.

Мистър Дънфорд трябва да бе заможен мъж, дори преди наследяването на Станидж Парк.

Или това, или имаше богати приятели, които бяха склонни да му заемат превоз. Хенри се втренчи в сцената доста безсрамно, като през цялото това време продължаваше да разресва косата си. Двама лакеи се втурнаха навън, за да разтоварят куфарите. Тя се усмихна гордо. Бе направила тази къща да работи като часовников механизъм.

В този миг вратата на каретата се отвори. Без да осъзнава, тя се премести още по-близо до прозореца. Подаде се обут в ботуш крак.

И то доста хубав и отявлено мъжествен ботуш, отбеляза Хенри, знаейки добре какви са собствените ѝ обувки. Тогава стана ясно, че ботушът е обут от крак, който е също толкова мъжествен, колкото и обувката му.

– Мили Боже – прошепна тя.

Той нямаше да е безхарактерен разглезен пъзльо, както си бе мислела. След това собственикът на крака излезе навън и тя го видя в целия му ръст.

Хенри изпусна четката си.

– О, Боже мой – прошепна тя. Той беше красив. Не, не красив, поправи се Хенри, защото това би добавило някакво женствено качество, а този човек определено не притежаваше нищо подобно. Беше висок, със здраво мускулесто

тяло и широки рамене. Косата му беше гъста и кестенява, малко по-дълга, отколкото бе модерно. А лицето му... Хенри може и да го гледаше от над четири метра височина, но дори тя виждаше, че лицето му беше всичко, което едно лице трябва да бъде. Скулите му бяха високи, носът му прав и силен, а устата му fino оформена с леко доловима иронична извивка. Не можеше да види какъв цвят са очите му, но имаше прималяващото усещане, че са пълни с пронизателна интелигентност. И освен това, беше много по-млад, отколкото бе очаквала. Надяваше се на някой, надхвърлил петдесетте. Този мъж едва ли имаше дори тридесет.

Хенри изпъшка. Това щеше да се окаже доста по-трудно, отколкото предвиждаше. Трябваше да бъде наистина много хитра, за да го заблуди. Тя се наведе с въздишка да вземе четката си за коса и тръгна обратно към ваната.

* * *

Докато Дънфорд мълчаливо оглеждаше фасадата на новия си дом, погледът му бе привлечен от някакво движение на прозореца на горния етаж. Слънцето се отразяваше в стъклото, но въпреки това той видя, че там стоеше момиче с дълга, кестенява коса. Преди да може да я огледа по-добре обаче, тя се обърна и изчезна в стаята. Това бе странно. Никоя прислужница не би стояла бездейно до прозореца по това време на деня, особено с пуснатата коса. Той се запита за миг коя ли е тя, но после мисълта се изниза от

ума му. Щеше да има достатъчно време да разбере; точно сега имаше много по-важни неща, за които трябваше да се погрижи.

Целият персонал на Станидж Парк се бе събрал пред къщата за неговото посрещане. Имаше общо взето две дузини хора... малко число според стандартите на *висшето общество*, но все пак Станидж Парк бе доста приличен дом за провинциален благородник. Икономът, слаб мъж на име Йейтс, полагаше неимоверни усилия, за да направи целия процес възможно най-официален. Дънфорд се опита да се нагоди към него, приемайки леко строг маниер; изглежда това очакваха слугите от новия господар на имението. Обаче му бе трудно да потисне усмивката си, когато една след друга прислужниците правеха реверанс в негова чест. Никога не бе очаквал титла, нито негови собствени земи или домакинство, което да върви с тях. Баща му бе втори син на втори син и само Бог знаеше колко много мъже, носещи името Дънфорд, е трябвало да умрат, за да стигне до него това наследство.

След като и последната прислужница се бе поклонила и изправила, Дънфорд върна вниманието си върху иконома.

– Ръководите отлично имение, Йейтс, ако това представяне е някаква индикация.

Йейтс, който никога нямаше да успее да усвои каменното изражение на лицето, което бе необходима предпоставка измежду лондонските икономисти, се изчерви от удоволствие.

– Благодаря ви, милорд. Правим всичко по си-

лите си, но трябва да благодарим на Хенри за това.

Дънфорд повдигна вежда въпросително.

– Хенри?

Йейтс преглътна тежко. Трябваше да я нарече мис Барет. Това би очаквал новият лорд Станидж, след като бе от Лондон и така нататък. А и той беше новият настойник на Хенри, нали така? Мисис Симпсън го бе дръпнала настрани и бе прошепнала в ухото му тази любопитна новина преди няма и десет минути.

– Ъъм, Хенри е... – гласът му заглъхна. Беше му толкова трудно да мисли за нея като за нещо различно *от* просто Хенри. – Така да кажем...

Но вниманието на Дънфорд вече беше привлечено от мисис Симпсън, която го уверяваше, че е в Станидж Парк повече от двадесет години и знае всичко за имението – е, поне за къщата – и ако той се нуждае от нещо...

Дънфорд примигна, докато се опитваше да се фокусира върху думите на икономката. Той смътно усети, че е нервна. Вероятно, защото бърбореше като... като нещо. Какво точно, той не знаеше, а и какво изобщо казваше тя? Проблясък на движение в конюшната привлече погледа му и Дънфорд погледна в тази посока. Изчака за момент. О, добре, явно му се е привидяло. Младият мъж се обърна обратно към икономката. Тя тъкмо казваше нещо за Хенри. Кой беше Хенри? Въпросът бе на езика му и щеше да се изплъзне от устните му, ако от леко отворената врата на конюшната внезапно не бе изскочило едно гигантско прасе.

– Пресвета Божия... – възкликна Дънфорд,

неспособен да довърши проклятието си. Той беше хипнотизиран от пълната нелепост на ситуацията. Съществува профуча през моравата, движейки се по-бързо, отколкото някое прасе има право. Това беше един грамаден свински звяр – със сигурност само така можеше да го нарече някой – а не просто обикновено прасе. Дънфорд не се съмняваше, че ако животното бъде занесено на правилния касапин, ще нахрани половината висше общество.

Прасето стигна до насъбралите се слуги и прислужниците запищяха, бягайки на всички възможни посоки. Изплашено от внезапното раздвижване, то спря, вдигна муцуната си и изквича ужасяващо – а след това отново и отново...

– Млъкни! – заповяда Дънфорд.

Усещайки авторитета, то не само млъкна, ами буквално легна на земята.

Хенри остана като втрещена, впечатлена от видяното, макар и неохотно. Тя се беше втурнала надолу по стълбите в минутата, в която видя прасето да излиза от конюшната и бе пристигнала на входната алея точно, когато новият лорд Станидж изпробваше новопридобитата си господарска надменност върху селските животни.

Затича се напред, забравяйки че не е успяла да си вземе банята, от която знаеше, че има спешна нужда, а също и че все още е облечена в момчешки дрехи. При това мръсни.

– Толкова съжалявам, милорд – промърмори тя, предлагайки му стегната усмивка преди да се наведе и да грабне каишката на прасето. Може би не трябваше да се намесва, а да остави

животното да се отегчи от седенето на земята и да се смее, когато то тръгне напред и направи неописуеми неща с ботушите на новия лорд Станидж. Но Хенри се гордееше твърде много със Станидж Парк, за да не се опита да предотврати бедствието по някакъв начин. Нямаше нищо на този свят, което да значи толкова много за нея, колкото това добре управлявано имение и тя не можеше да понесе някой да мисли, че свободно разхождащите се прасета са често срещано явление тук. Дори ако този някой беше лондонски благородник, от който тя с цялото си сърце искаше да се отърве.

Един ратай се завтече, взе прасето от нея и го поведе обратно към конюшните. Осъзнавайки внезапно как я гледат всички служители, Хенри се изправи и избърса ръце в бричовите си. Тя погледна към мрачно красивия мъж, който стоеше пред нея.

– Добър ден, лорд Станидж – каза тя, извирайки устните си в гостоприемна усмивка. Все пак нямаше нужда той да разбира, че се опитва да го изплаши и прогони.

– Добър ден, мис, въ...

Хенри присви очи. Още ли не осъзнаваше коя е тя? Без съмнение бе очаквал повереницата му да бъде малко по-млада, лигава и разглезена госпожица, която никога не се е подавала навън, а още по-малко би ръководила цялото имение.

– Мис Хенриета Барет – заяви тя с тон, който казваше, че очаква той да познава името. – Но вие може да ме наричате просто Хенри. Всички го правят.